De avonturen van C. Tavenon

:: DOOR MR. J. C. J. JONKLEERE ::

I. DE SCHAKING VAN FREULE VAN BORGENSTEIN.

(2) (Vervolg).

En nu was de vraag van Tavenon, of ik ook zin en gelegenheid had hem te vergezellen. Om 8.15 ging de trein. Hij had reeds een taxi besteld en zou mij komen afhalen. Natuurlijk antwoordde ik, dat ik gaare van de partij zou zijn: het was daarenboven mijn eerste avontuur als assistent-detective.

'k Had nog juist gelegenheid mij te wasschen, verder aan te kleeden en het overschot van het ontbijt in te pakken, toen de auto al voor de deur stond te wachten. Tavenon zelf scheen in dezelfde conditie — ongeschoren en hongerig — te verkeeren als ik, wat trouwens niet te verwonderen valt: als leefregel had hij aangenomen nooit vóór elf uur op te staan. Dat wij dus zoowel gedurende den rit naar het station als in den trein niet erg spraakzaam waren behoeft geen verwondering te baren. Ook al, daar de reden waarom Tavenon naar Vianen geroepen werd, hem zelf onbekend was.

Bij het station te Utrecht stond, zooals het telegram vermeldde, de auto van den baron ons op te wachten, een feldgrau geschilderde limousine. Naast het portier de chauffeur, een man van middelbare lengte, een van die typen, wien men het bediende-zijn van het gezicht kan aflezen.

Niet zoo gauw had Cyriel als het ware verbinding gekregen met het terrein van de misdaad (was er een moord gebeurd, of waren kostbare diamanten of andere kleinoodiën gestolen?) of zijn geheele wezen veranderde plotseling. Evenals bij 'n hond, die het wild ruikt, kwam er een vreemde tinteling in zijn oogen en zijn hoofd en hals staken zich speurend naar voren. Iedere zenuw was gemobiliseerd, van zijn flegma was geen spoor meer te bekennen. De geheele auto, van de wielen af tot de imperiaal toe en den onbeweeglijken chauffeur, scheen hij gedurende het loopen van het station naar den auto in zich op te nemen. Ook ik als amateurdetective achtte het mijn plicht mijn oogen den kost te geven en thans nog kan ik mij herinneren, dat de spatborden en wielen blauw gebiesd waren en de auto het nummer 354 droeg.

Binnen het half uur waren wij, daar de chauffeur, blijkbaar op bevel van den baron, er een goed vaartje achter zette, aan het doel van onze reis, het kasteel Oud Groenhoven, even buiten Vianen gelegen. Het kasteel zelf ligt niet aan den hoofdweg, doch in een park op ongeveer tien minuten loopen van den weg Utrecht-Vianen. Van den hoofdweg leidt een lindenlaan naar den oprit voor het kasteel. De linden aan weerszijden van die laan waren in elkaar gegroeid, zoodat, ofschoon het reeds ongeveer tien uur was, de grond nog vochtig was van den in den vorigen nacht gevallen regen.

De baron ontving ons onmiddellijk in zijn studeerkamer. Hij was een indrukwekkende persoonlijkheid, een goede vijftiger, en, ofschoon hij, zooals ik later vernam, in het leger den rang van majoor had bekleed, vrij van die would-be militaire manieren, die oud-officieren meestal bezitten, maar die daarom niet minder belachelijk zijn.

„En, mijnheer," vroeg Tavenon, „waarmede kan ik U van dienst zijn, om welke reden heeft U mij geroepen?"

Zonder te antwoorden keek de baron van Tavenon naar mij. Waarschijnlijk vond hij een getuige bij het onderhoud minder gewenscht. Tavenon vervolgde daarom, zonder het antwoord van den baron af te wachten:

„Maar mag ik U eerst mijn vriend en helper voorstellen, mijnheer De Jonkleere, meester in de rechten. U kunt gerust alles in zijn bijzijn vertellen. Steeds toch werken wij samen de problemen, welke zich voordoen, uit."

„Indien mijnheer als het ware Uw vennoot is," antwoordde daarop de baron, „dan zal ik zeer zeker tegen mijnheers bijzijn geen bezwaar maken. Ik aarzelde, omdat het hier een zeer delicate kwestie geldt en ik niet gaarne wenschte, dat het geval ruchtbaar werd. Vandaar, dat ik mij niet tot de politie maar tot U wendde, mijnheer Tavenon. Mijn dochter is geschaakt, mijnheer! O, als ik dien vent hier had!" Drift verstikte de stem van den baron, zoodat hij niet verder kon gaan. Met onrustige stappen en gebalde vuisten liep hij eenigen tijd in de kamer op en neer, af en toe nu niet wat men parlementaire uitdrukkingen noemt aan het adres van den belager zijner dochter uitstootend. Langzamerhand zakte de drift echter, zette hij zich weder in zijn armstoel en deed ons het volgende verhaal.

De dochter van den baron, freule Constance, was door hem uitgehuwelijkt aan een jeugd-vriend van hem, jonkheer Van de Bandelière, kolonel der infanterie. Dit huwelijk echter lachte haar niet toe, wat alleszins te begrijpen was. Zij immers was nauwelijks 21 jaar, terwijl haar toekomstige echtgenoot de vijf kruisjes al achter den rug had. Tegenstand echter hielp niet, zij moest en zou met Van de Bandelière trouwen. Haar vader had het jawoord eenmaal gegeven zonder haar vooraf te raadplegen en wilde het niet meer terugnemen. Blijkbaar had freule Constance denzelfden onverzettelijken aard als haar vader, want onder het motto „niet goedschiks, dan kwaadschiks", was zij den vorigen nacht gedrost. De baron, die zeer licht sliep, had dien nacht telkens zijn vrouw in haar slaapkamer heen en weer hooren loopen. Juist was hij tegen den morgen vaster ingeslapen, toen zijn vrouw de slaapkamer binnenkwam met een bleek, angstig gezicht en een brief in de handen, welken zij in de slaapkamer van freule Constance op de waschtafel had gevonden. Reeds den geheelen nacht had zij door een onverklaarbaren angst niet kunnen slapen. Toen het eenigszins licht werd dreef datzelfde beklemmende gevoel haar naar de kamer van haar dochter. Alles lag daar overhoop, alsof iemand haastig was weggegaan, en op de waschtafel lag de bewuste brief. Daarin schreef Constance dat zij onmogelijk met Van de Bandelière kon huwen en daar haar vader onverzettelijk was, het ouderlijk huis verliet om te trachten op haar manier gelukkig te worden.

„En nu mijneheeren, is mijn verzoek of U mijn dochter voor mij wilt opsporen en mij den schurk noemen, die haar geschaakt heeft. Vóór Uw komst, heeren, dacht ik, dat het diej dagdief van een Van Prangeren was, die praatjesmaker, met wien mijn dochter zooveel ophad. Maar zoo juist zag ik hem den weg naar Vianen opwandelen, zoodat hij er geen deel in heeft, ofschoon hij er zeer zeker wel toe in staat is. Nog wil ik er U op wijzen, dat behalve de kamenier niemand van het personeel iets van de verdwijning afweet. Zoo lang mogelijk wil ik het geheim houden."

Tavenon, die evenals ik met aandacht naar het verhaal geluisterd had, verzocht den baron hem de kamers der freule te doen wijzen om met zijn naspeuringen te kunnen aanvangen.

Natuurlijk werd dit verzoek dadelijk ingewilligd en betraden wij eenige minuten later de slaapkamer en 't boudoir van freule Constance. Beide vertrekken lagen op de bel-étage in den rechter vleugel van het gebouw en waren voorzien van kleine ouderwetsche raampjes, niet breeder dan vijftig en niet hooger dan honderd centimeter. Vanuit het laatste raam van het boudoir was juist nog een gedeelte te zien van den achterkant van de op 500 M. afstand gelegen autogarage, die zeker voorheen, blijkens den eigenaardigen bouw, tot boerenhuizinge had gediend. Dit merkte ik op toen ik naast Tavenon bij het bewuste raam stond. En ook hij scheen de autogarage nauwlettend te bestudeeren. Daarna trad hij in de slaapkamer terug en nam de toilettafel in oogenschouw.

„Hier, Jonk, heb je nu den spiegel van de vrouw. Een toilettafel verklapt alle geheimen. Wat wensch je van freule Constance te weten? Welke kleur van haar zij heeft? Roodbruin. Kijk maar naar het haarnetje, dat daar ligt en de losse haren die rondzwerven. De stand van den toiletspiegel verraadt haar grootte: zij zal ongeveer hetzelfde postuur hebben als de baron. Poeieren doet zij zich weinig: ik zie hier op die poederdoos van Colgate het jaartal 1900 staan. En dan heb je den tandenborstel, die bewijst soms den speurder groote diensten. Want, zie je . . ."

Plotseling hield hij op en weer zag ik dien eigenaardigen speurdersglans in zijn oogen, toen hij aandachtig het borsteltje over zijn linkerduim bewoog. Ik wilde juist vragen, wat er nu voor bijzonders te zien was aan een beenen tandenborstel, toen mevrouw binnenkwam, gevolgd door de kamenier, die, zooals de baron ons reeds had gezegd, met het geheim bekend was. Na mij en zichzelf aan de barones te hebben voorgesteld, vroeg Tavenon haar of het mogelijk was hem de garderobe van haar dochter te laten zien. Voor het onderzoek kon het van veel belang zijn te weten in welke kleeding de freule het huis had verlaten. Dit kon de barones zich voorstellen en verzocht ons daarom een voor een de ingebouwde kasten te willen openen. Zij en de kamenier zouden dan opgeven, welke kleedingstukken er ontbraken.

Er waren in de kamer drie kasten, twee links en een rechts. Op de twee links van de deur staken sleutels, op die rechts van de deur niet. Tavenon opende daarom eerst de twee linksche deuren. De bergplaatsen, welke toen zichtbaar werden, waren meer vertrekken dan kasten, zoo bijzonder ruim waren zij. En alles hing vol van hetgeen tot een complete damesuitrusting behoort. Overigens weerden de kamenier en mevrouw zich en kwamen tot de ontdekking, dat, voor zoover zij konden nagaan, slechts de japon, welke de freule den vorigen dag aan had, ontbrak. Schijnbaar scheen Tavenon dit bitter weinig te interesseeren. Hij staarde in gedachten verdiept naar het ledikant waar zij, die haar ouders zooveel angst en ons zooveel moeite veroorzaakte, wellicht nog den vorigen nacht had geslapen. De dekens immers waren omgewoeld en het bed ingedrukt.

„Mag ik thans mevrouw verzoeken mij den sleutel van de rechterkast te geven," vroeg Tavenon, na van de uitkomst der telling van de garderobe te hebben nota genomen.

„Zeer zeker mijnheer Tavenon," antwoordde de barones. En intusschen zocht zij aan haar sleutelring.

„Wat spijt mij dat, de sleutel schijnt in mijn boudoir beneden te liggen, aan mijn sleutelring kan ik hem niet vinden. Maar doet U geen verdere moeite voor die kast mijnheer. Daar staat slechts oude rommel in, nietwaar Cor?" Dit tot de kamenier, die bevestigend antwoordde. „Maar hier doe ik een ontdekking. Een der groote koffers, die U in die kast ziet staan" — en hier wees zij naar een gepantserden reiskoffer 60 cM. hoog en breed en 125 cM. lang — „is verdwenen."

Tavenon echter luisterde al niet meer, liep met groote stappen de kamer door en zette alle stoelen, welke wanordelijk in het rond stonden, tegen de wanden der kamer op hun plaats. Plotseling wendde Tavenon zich weder tot de barones:

„Kunt U ook meerdere inlichtingen geven, mevrouw?"

„Ik? Neen mijnheer Tavenon," antwoordde de barones, „meer dan U reeds verteld is kan ik U niet mededeelen."

„Mevrouw, misschien is het bezoek, dat de freule gisterenavond van die dame ontving voor mijnheer van belang te weten," aldus mengde de kamenier zich in het gesprek.

„Wel neen Cor. Dat was immers slechts de naaister uit Utrecht. Die heeft met het verdwijnen van mijn dochter niets te maken," antwoordde de barones.

„Nu mevrouw," zeide Tavenon met een lichte buiging, „dan dank ik U voorloopig en ik zal mijn naspeuringen buiten voortzetten."

Met haastige stappen spoedde hij zich naar beneden. Ik volgde hem, wel een weinig verbaasd, dat hij het onderzoek zoo spoedig afbrak. Want vooral leek het mij dienstig iets meer af te weten van het bezoek, waarop de kamenier doelde. Echter was het oogmerk van Tavenon niet onmiddellijk naar buiten te gaan, zooals hij aan mevrouw te kennen had gegeven. Hij bleef in de hall wat op en neer loopen en telkens, wanneer hij meende, dat ik niet keek, vertoonden zijn oogen weer die vreemde glinstering. Waarom hij daar wachtte bleek spoedig. Want toen de kamenier van boven kwam sprak hij haar dadelijk aan; hij wenschte blijkbaar het onderhoud zonder bijzijn van de barones voort te zetten.

„Mag ik U even spreken, juffrouw," vroeg Tavenon, „en wilt U dan maar even in dit zijkamertje gaan, daar zijn wij rustiger," vervolgde hij, nadat zij zijn eerste vraag door ja-knikken had beantwoord.

„Ik zou namelijk gaarne iets naders omtrent het bezoek vernemen, dat de freule gisteren ontving," zei Tavenon, toen wij in het spreekkamertje zaten, „hoe zag die dame er uit en wanneer en onder welke omstandigheden had het bezoek plaats?"

„Het zal ongeveer negen uur geweest zijn, mijnheer," antwoordde de kamenier, „toen een opzichtig gekleede dame met een resoluut voorkomen vroeg de freule te mogen spreken.

Toen ik vroeg wie ik kon zeggen, dat er was, zeide zij, dat de freule haar toch niet kende, maar dat zij haar hoogst noodzakelijk spreken moest. Het was voor de freule van het grootste belang. Ik ging toen naar de kamer der freule en vertelde haar, wat die juffrouw gezegd had. De freule, die naar mij toescheen erg opgewonden was, ging daarop naar beneden en kwam in den corridor mevrouw tegen, beiden gingen toen naar het kamertje, waarin wij thans zitten en waar ik de juffrouw binnen gelaten had. Toen ik na een vijf minuten langs de deur kwam hoorde ik heftig spreken: de schelle stem van de juffrouw, die het bezoek bracht, afgewisseld door de bedaarde stem der barones. Na een kwartiertje ging de juffrouw weg; mevrouw zelf liet haar uit. Toen ik even later bij de freule kwam om haar haar te borstelen vond ik ze wat bleek en stil, maar dit kan wel aan mij liggen. Dit mijnheer, is het eenige, wat ik weet te vertellen. Ik dacht, dat het U wellicht van nut kon zijn bij Uwe naspeuringen. O, mijnheer, het was toch zoo'n lieve freule. Doet U toch wat U kan om haar voor ongelukken te behoeden."

„Ja zeker juffrouw, daarvoor ben ik immers hier," antwoordde Tavenon, „maar laat ik U gerust stellen, voor zoover ik thans kan nagaan heeft haar nog geen ongeluk getroffen en zal het haar ook niet treffen. Maar ik wilde U nog een vraag stellen juffrouw. Mevrouw zeide, dat de juffrouw, die gisteren het bezoek bracht, de naaister uit Utrecht was. Kent U die niet?"

„Ja mijnheer, zeker ken ik die," antwoordde de kamenier, „die komt hier dikwijls genoeg. Daar mevrouw het zoo pertinent zeide zal het zeker een leerling zijn, ofschoon ik haar vroeger nooit zag. Ik heb mijnheer dus maar opgehouden door mijn gepraat."

„Nu juffrouw," zei Tavenon, „baat het niet, het schaadt toch ook niet. Ik dank U dan voor Uwe goede bedoeling."

„Cyriel, wat weet je?" vroeg ik, toen we buiten waren,

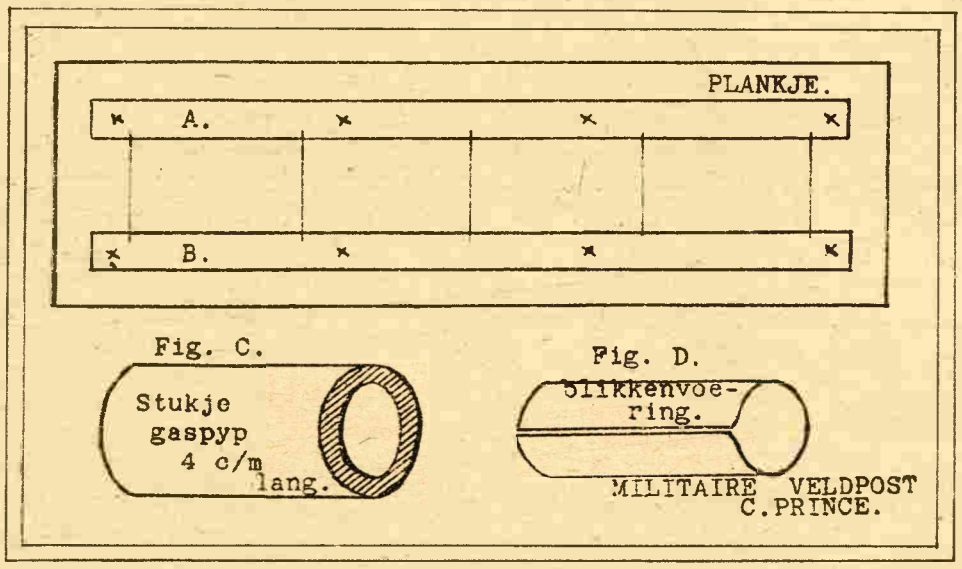

ONTWERP OM ZELF BOUWDOOZEN TE MAKEN. UIT „HUISVLIJT ZONDER ONKOSTEN".

De heer C. Prince, in ons blad reeds meermalen genoemd om hetgeen hij voor onze gemobiliseerde militairen op huisvlijtgebied doet, heeft bij „De Militaire Veldpost" te Purmerend een boekske uitgegeven over „Huisvlijt zonder onkosten", waarin hij op eenvoudige, duidelijke wijze zijn systeem over afval-huisvlijt uiteen zet. Het is nog maar een beknopte handleiding en het bevat hoofdzakelijk onderwerpen, die reeds in „De Militaire Veldpost" zijn behandeld. Toch zal het zeker velen welkom zijn, vooral ook om den meer blijvenden vorm waarin het behandelde thans gegoten is. De talrijke illustraties zijn werkelijk een verduidelijking van den tekst. De prijs van het werkje bedraagt slechts f —,15; bij eenig kwantum wordt een aanmerkelijke vermindering in prijs verleend. Wij wenschen deze beknopte handleiding een goed succes en hopen, dat de belangstelling het mogelijk zal maken, dat ze weldra door een uitgebreide zal gevolgd kunnen worden.